

Erdélyi Iskola

Folyóiratunk az erdélyi katolikus és magyar iskola érdekeinek szolgálatában indul útjára. Ezt a közel ezeréves intézményünket s művelődésünk hagyományait akarjuk támogatni, belsőleg erősíteni és kiszélesedett hivatásának betöltésére edzeni.

Az erdélyi iskola életében közel másfél évtized óta múltunkban nem ismert küzdelmek, erőfeszítések és átalakulások folynak. Eddig a mentési munkálatok, az iskolánk alapjainak aláfúrása következtében megrendült falak kétségbeesett támogatása kötötték le minden erőnket. Sem az idők, sem helyzetünk új sajátos feladatainak megvizsgálására külön gondot nem fordíthattunk.

Nem ismerhettük meg az iramos évek forrágában a nevelés terén is kitisztult újabb irányokat. Külső körülmények több nyomással kényszerítették reánk a harcot a puszta létezésért. S ez lefoglalt.

Társadalmunkat ugyanaz a szellem, amelyik kifosztotta, tovább fosztogatja. Tépi lelkében azokat a szálakat, amelyek talajhoz kötötték, melyek népi életét és a múltban is mindig az újraéledés erőit jelentették. S népünk Erdély földjén a felgerjedt nem jó szándékok szabad zsákmányaként elhagyatva vergődik.

A valóságos élet nagy próbája alatt a csinált és hangzatos rendszerek összehullottak. Talán a római birodalom és életfelfogás omlása óta ekkora romhalmas nem borult a világra, Tudományok, művészetek, gazdasági életünk, társadalmi berendezkedésünk s a nevelés is válságban vannak.

Az Erdélyi Iskola az ezekből következő feladatok megoldásának segítő szándékával indul nevelésünk szolgálatában.

Külső körülmények tájékozódásunk körét szűkre fogják, a tanulás lehetőségeit kevesbíti szegénységünk is, mégis lépést akarunk tartani az időkkel, s hogy erdélyi hivatásunknak megfelelően taníthassunk, erőfeszítések árán is tanulunk.

Erdélyben a népművelés, a társadalmi munka, népünk minden irányú nevelése és felvilágosítása az iskola feladata. Ezt akkor teljesítheti, ha kereteit kiszélesíti, munkaterületét a társadalom egészét tekinti s a meglévő sok nemes törekvést elmélyítve, rendszerrel, egységes irányítással, népi közösségünk javára szolgáló gymozdulatú magyar cselekvéssé fogja.

Az elkínzott világ reménysége a katolicizmus életerejének felszabadult erős áramlása. Ebbe kapcsolódunk bele. Nyugaton már az élet minden síkján érvényesül átütő ereje. A pogány íű nevelési rendszerek és elvek meghaltak vagy haldokolnak. A katolicizmus eszméivel, gondolataival jövünk, eligazító biztos irányát hozzuk és követjük, hogy a mai zűrzavar után legalább a jövő nemzedék számára az emberségesebb állapotokat előkészítsük.

A szerkesztők

Erdélyi Iskola, 1933/34, I. évf. 1–2. sz., 1. p.